

bægeret. Der er udgifter for erhvervslivet, der er reklameafgifter, og der er flere ting, som vi ikke kan lide. Men det ændrer ikke noget ved, at hovedlinjen er en meget midtsøgende finanslov, der burde gøre det meget let at indgå et finanslovforlig med Venstre og De Konservative, og jeg vil da håbe, at finanslovforhandlingerne ender dér, for CD har jo stadig væk den holdning, at den politiske bredde giver stabilitet, at samarbejdet mellem borgerlige og socialdemokrater fører til, at mennesker i dette land tør investere, tør løbe en risiko, tør tage et skridt fremad til gavn for hele samfundet og specielt naturligvis til gavn for den velfærd i samfundet, som vi ønsker.

I virkeligheden er den allerbedste gave, vi kan give erhvervslivet, måske den politiske stabilitet, der gør, at det kan planlægges.

En af hoveddiskussionerne for os i dette finanslovsforslag vil blive spørgsmålet om aktivering af de arbejdsløse. Vi vil godt rejse spørgsmålet, om den aktivering, som vi ser i dag, er den rigtige vej at gå. Vi ved, at der er servicekrav på ældreområdet, vi ved, at der er det på børnepasningsområdet, vi ved, at der er det på hjemmehjælpen, og vi ved, at der er det i folkeskolen.

Tror man virkelig, at man ved den aktivering, som man er i gang med i øjeblikket, får en 55-årig uden særlig høj uddannelse tilbage på arbejdsmarkedet ved at give vedkommende et kursus i edb? Tror man virkelig, at det er en specielt positiv holdning over for højtuddannede, eksempelvis en jurist, som aktivering at få et kursus, hvor vedkommende skal lære at udfylde jobansøgninger?

I mange, mange tilfælde føles aktiveringen i dag som pjat, den føles som noget, der ikke bringer mennesker videre, og med den gruppe mennesker, ikke mindst aldersmæssigt, der er ude i arbejdsløshed nu, er det et spørgsmål, om en række af de tilbud, der gives, overhovedet har den effekt, som man ønsker.

Derfor er CD tilhænger af, at man opretter en række faste servicejob inden for ældreomsorgen, inden for børneområdet, inden for folkeskolen, hvor man for den udgift, som dagpengene og aktiveringspengene tilsammen andrager, kan dække lønudgiften.

Hvis nogen er bange for, at det skal blive en permanent udvidelse af den offentlige sektor, så lad os da sige: Vi kan da godt gøre det som åremålsansættelser, 3- eller 5-årige, hvis det er det, man vil, men vi tror, det er hovedløst at blive

ved med at aktivere på den gammeldags måde, og vi tror, at med de servicekrav, befolkningen stiller på de her områder, er vi nødt til at få den arbejdskraft med, for at vi kan dække det behov. For det offentlige giver det ikke samlet nogen udgift, ja, det kan endda være, at det giver en fordel, for jeg er meget overbevist om, at et menneske, der får en af disse hovsa-aktiveringsprocesser, og som enten bliver skuffet over ikke at få et job, eller som får et job, der er meget utilfredsstillende, meget, meget let kommer i en situation, hvor det senere får brug for offentlig støtte.

Så vi vil bede om, og det er i øvrigt et krav, som SF og CD i fællesskab i Finansudvalget har stillet til regeringen, at denne situation bliver en af de centrale hjørnesteene i forhandlingerne om finansloven.

Det andet område, jeg vil nævne, er kassetænkningen.

Regeringen skriver i sit finanslovsforslag og i oversigten over det, at den vil have en effektiv brug af de offentlige midler. Det kan vi helt skrive under på, og naturligvis vil det være rart, at de skattepenge, man kradser ind, bliver brugt så effektivt som muligt. Men der er altså en side, regeringen så ikke rører ved, og som er med til at sørge for, at pengene ikke kan bruges så effektivt, og det er denne kassetænkning mellem kommuner, amt og stat.

Vi ved det f.eks. fra samspillet mellem det sociale system og hospitalssystemet. Jeg har flere gange her fra Folketingets talerstol nævnt, og jeg vil gerne gøre det igen i dag, samspillet, eller modspillet er det vel nærmere, omkring de sindslidende, hvor man nedlægger senge i hospitalssystemet, flytter folk over til en kommunal social indsats, der så ikke gøres, hvorefter folk ryger tilbage på hospitalet og bliver svingdørspatienter. Kommunerne mener ikke, det er noget, de skal bruge penge på, amterne mener ikke, det er noget, de skal bruge penge på, og så farer folk frem og tilbage.

Sådan kan vi sted efter sted se, at sammenstødene mellem stat, amt og kommune skaber en sådan tænkning. Her i sommer var jeg på et tidspunkt ved at skvatte ned af stolen, da jeg hørte – men tilsynsrådet, eller også var det ministeriet, var da heldigvis gået ind i det – at Århus Kommune, tror jeg det var, havde opfordret 50 udlændinge til at søge politisk asyl, for så ville staten nemlig betale halvdelen af udgifterne, i stedet for at det var kommunen, der sad med alle udgifterne. Det er jo et utroligt syns-